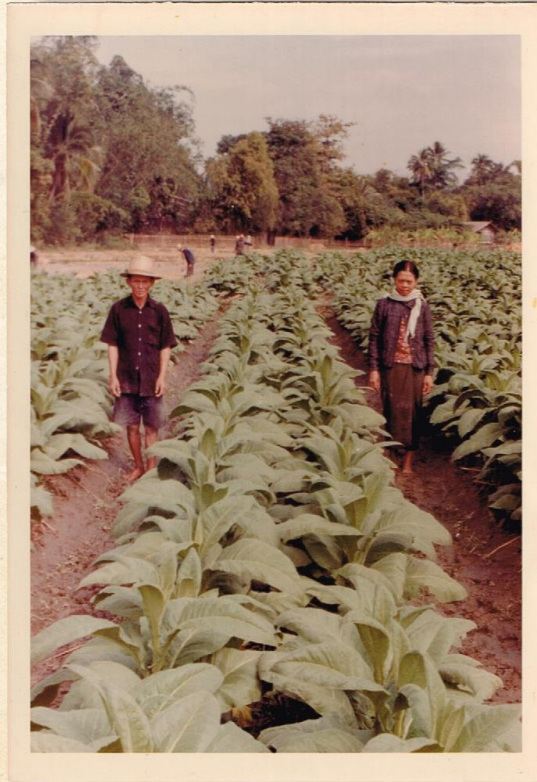

himalu

• HOTEL CHIANG MAI •

၅၀

A HOTEL ROOTED
IN HISTORY

၅၀၀

BY STAYING AT HIMKU, YOU BECOME A PART OF FAMILY HISTORY

เรื่องราวของโรงแรม

"ฮิมคุ" ที่พักใหม่เอี่ยมในย่านท่าแพ

ฮิมคุเติบโตขึ้นบนผืนดินที่คุณปู่คุณย่าของฉันได้เตรียมไว้ให้ลูกหลานตั้งแต่มือ 60 ปีก่อน

เมื่อคุณเข้าพักที่นี่ ทุกสิ่งทีประกอบกันขึ้นมาเป็นฮิมคุ ตั้งแต่โครงสร้างอาคาร แผ่นไม้ เครื่องเรือนไปจนถึงของประดับตกแต่ง กำลังเล่าเรื่องความรักที่ถูกฟูมฟักส่งต่อจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

While the hotel was renovated from top to bottom, you'll see details that honor our past everywhere you look.

The building sits on land bought by my grandparents more than 60 years ago, but its story goes back much farther than that.

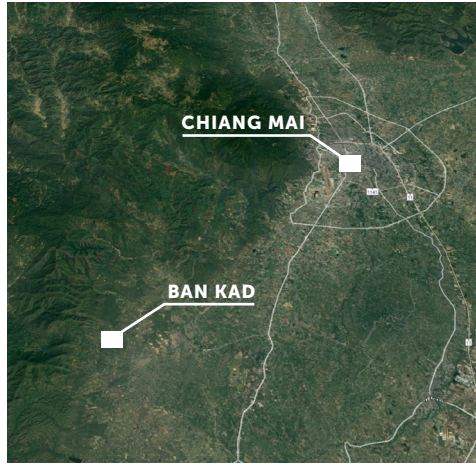
In this booklet I'll explain how Himku came to be.

workers carrying
dried tobacco leaves →

↑ buddhist ceremony with the first 8 bamboo kilns visible in the background, over time the farm slowly evolved into a social hub of sorts

↑ my grandmother with her eldest son (my uncle) and two workers

⊗ FAMILY HISTORY

The story of Himku begins with tobacco.

In a village called Ban Kad, about 50 km (30 miles) southwest of Chiang Mai, is the farm where I grew up. It's been in my family for more than 70 years.

At first, neither of my grandparents knew anything about growing tobacco. My grandfather was working for the Thai railroad and left his job to start the farm when my great-grandparents bought the original eight kilns made from bamboo and clay mixed with cow dung. For a while, my grandmother continued working as a teacher.

When my aunt and uncle got sick at the same time, she joined my grandfather at the farm but brought along her Khanom Krok (Thai snack) equipment in case the tobacco business didn't work out.

Thankfully, it did. Long before I was born, my grandparents began planting and harvesting the tobacco, learning from trial and error as they went. Eventually, they expanded, purchasing and processing it on-site as well.

Soon, neighbors began selling their crops at the farm too, turning our home into a tobacco trading hub.

As more and more neighboring farms around Ban Kad brought their tobacco, my grandparents needed more space to store it. They built new structures, including large timber sheds, to accommodate the increase in business.

อิมคูและครอบครัว

อิมคูเป็นลูกหลานครอบครัวคนทำยาสูบ

ที่มาของอิมคูตั้งต้นจากใบยาสูบ ที่ตำบลบ้านกาด อำเภอแม่อาง ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปราว 50 กิโลเมตร เป็นที่ตั้งของไร่ยาสูบอายุกว่า 70 ปี ไร่ซึ่งฉันเติบโตในวัยเด็ก

เริ่มแรกบ้านเราไม่ได้ทำยาสูบ คุณปู่คุณย่าผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการก็แทบไม่รู้จักรับซชนิดนี้เลย เดิมคุณปู่ทำงานให้กับการรถไฟ ส่วนคุณย่าเธอเป็นครู

การทำยาสูบเริ่มต้นที่คุณทวด ท่านเป็นคนจัดการซื้อเตาเผาขนาดใหญ่จำนวน 8 เตาที่ทำจากไม้ไผ่ฉาบด้วยดินเหนียวผสมขี้วัวเพื่อใช้สำหรับอบใบยาสูบ เมื่อคุณทวดได้เริ่มต้นลงทุนคุณปู่คุณย่าจึงลงแรงสานต่อ ทั้งคู่ลาออกจากงานหันมาทำไร่ยาสูบอย่างจริงจัง

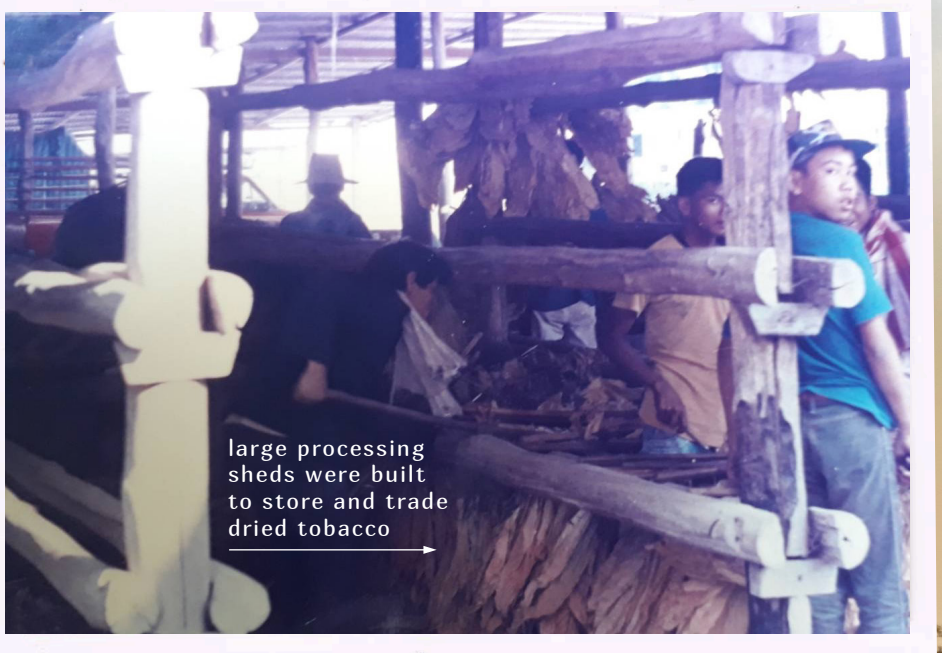
คุณย่าเคยเล่าย้อนให้คุณอาของฉันฟังถึงช่วงเวลาสำคัญนั้นว่า ด้วยหน้าที่การงานทำให้คุณปู่กับคุณย่าต้องอยู่กันคนละจังหวัด คุณลุงกับคุณป้า

ของฉันซึ่งยังเล็กก็ป่วนเองพร้อมๆกัน เมื่อคุณปู่ชวนมาทำไร่คุณย่าก็เห็นดีด้วย เรอมองว่าเป็นงานที่จะทำให้ครอบครัวได้อยู่ร่วมกันพร้อมหน้า ตัวเธอก็จะมีเวลาดูแลสามีและลูกได้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น ถึงคิดได้เช่นนั้นคุณย่าก็ยังรอบคอบวางแผนสำรองให้กับตนเอง เธอมีอุปกรณ์ทำขนมครกติดตัวมาที่ไร่ด้วย เพื่อเอาไว้ว่าหากทำไร่ไม่สำเร็จก็จะขายขนมครกให้พอเลี้ยงตัว

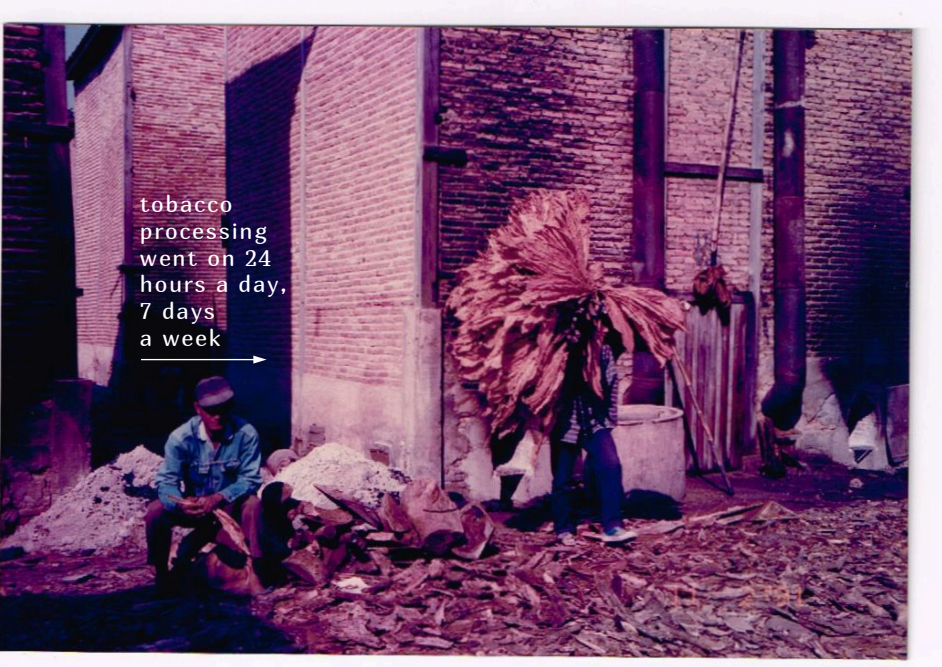
โชคดีที่กิจการยาสูบรุ่งเรือง ชาวบ้านในละแวกนั้นพากันปลูกยาสูบนำมาส่งให้เตาอบของบ้านเรา คุณปู่คุณย่าจึงต้องขยายพื้นที่ทำงานตามปริมาณยาสูบที่เพิ่มขึ้น โดยสร้างโรงไม้ขนาดใหญ่เพื่อเป็นโรงคัดใบยาสูบและโรงเก็บใบยาสูบ บ้านของเราจึงเป็นที่รู้จักในฐานะศูนย์กลางการค้ายาสูบนับแต่นั้นมา

at its peak there were 81 kilns on the property →

large processing sheds were built to store and trade dried tobacco →

tobacco processing went on 24 hours a day, 7 days a week →

เธอกู้เมกะเวลาให้กับงาน เธอยังสามารถทำหน้าที่ดูแลลูกหลานด้วยความรัก ภาพความทรงจำในวัยเด็กยังประทับอยู่ในใจของฉัน คุณย่าให้ฉันได้เล่นขนแต่ไม่ให้รบกวนการทำงาน เธอหลอกให้ฉันวิ่งตามหลังคนงานขนใบยาสูบเพื่อคอยเก็บใบยาที่ร่วงหล่น แล้วฉันจะได้ค่าจ้างใบละบาท คุณปู่คุณย่าสอนลูกหลานอยู่เสมอว่าพวกเราต้องขอบคุณชาวไร่และคนงานที่ทำงานให้กับพวกเรา

ต่อมาในราวปี พ.ศ.2523 อุตสาหกรรมยาสูบที่เคยเฟื่องฟูกลับซบเซาลงจากหลายเหตุปัจจัย หนึ่งในสาเหตุสำคัญคือ แนวคิดเรื่องการจัดการป่าไม้เพื่อการอนุรักษ์ซึ่งต้องการหยุดยั้งการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า เมื่อเรากำรฐกิจโดยเคารพกฎหมายดังกล่าว การหาจัดฟันมาใช้เป็นเชื้อเพลิงในการบ่มใบยาจึงลำบากกว่าเดิม การเปลี่ยนแปลงสำคัญอีกประการหนึ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัวคือคุณปู่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากอุบัติเหตุคุณย่าจึงต้องรับบทเป็นหัวหน้าครอบครัวดูแลสามีและลูกๆ ไปพร้อมๆ กับบริหารธุรกิจยาสูบ

เวลาล่วงมาถึงปี พ.ศ.2536 ครอบครัวของเราตัดสินใจยุติกิจการยาสูบ และในอีก 2 ปีถัดมาจึงได้ทยอยรื้อเตาบ่มใบยา โดยเราได้เก็บเอาไว้สองเตาเพื่อเป็นที่ระลึกของครอบครัว

เมื่อโรงคัด โรงซ้อ และเตาบ่มใบยาถูกรื้อถอน ไม้จำนวนมากที่เราได้มาจากการนี้ ถูกนำมาเก็บรักษาเอาไว้เป็นอย่างดีในโกดัง เพื่อที่สักวันหนึ่งจะได้นำมาใช้ในโครงการพิเศษ

การแปรรูปยาสูบเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง

ในกระบวนการผลิตยาสูบ ขั้นตอนที่สำคัญมากที่สุดขั้นตอนหนึ่ง คือ การบ่มใบยา ใบยาสูบจะถูกแขวนในเตาเป็นแถวยาวจากข้อไม้ด้านล่างเตาบ่มมีช่องสำหรับใส่ฟืนนุ่มไฟสร้างความร้อนในเตาเพื่ออบใบยาให้แห้ง

บนโต๊ะข้างเตียงนอนในห้องของคุณปู่คุณย่าจะมีนาฬิกาปลุกที่ตั้งปลุกไว้ทุกๆ 3 ชั่วโมง เพื่อตื่นขึ้นมาตรวจสอบเครื่องวัดอุณหภูมิเตาเผา กระบวนการอบใบยานี้ เกิดขึ้นตลอด 24 ชั่วโมง 7 วันต่อสัปดาห์เพื่อให้ทันต่อความต้องการของตลาดในขณะนั้น

แรกเริ่มคุณปู่คุณย่าใช้เตาแบบดั้งเดิมที่คุณทวดซื้อไว้ ต่อมาเมื่อกิจการยาสูบเติบโตขึ้นจึงได้เปลี่ยนมาใช้เตาอิฐแดงที่ใหญ่และมั่นคงแข็งแรงกว่าเตาแบบเดิม ในช่วงที่กิจการยาสูบประสบความสำเร็จสูงสุด คุณปู่คุณย่ามีเตาบ่มใบยามากถึง 81 เตา

ความสำเร็จเกิดจากการที่ทั้งสองคนร่วมมือกันทำงานกันอย่างแข็งขัน คุณปู่รับผิดชอบด้านการตลาดโดยใช้เสน่ห์ของเขาสานความสัมพันธ์กับผู้คนในเมืองเพื่อสร้างและขยายกลุ่มลูกค้า ด้านคุณย่ารับบทหญิงแกร่งดูแลการทำยาสูบในทุกขั้นตอน ทำงานใกล้ชิดกับทั้งชาวไร่และคนงาน เธอเป็นคุณป้าที่ชาวไร่และคนงานที่บ้านภาคให้ความเคารพรัก และที่สำคัญคือในขณะที่

PROCESSING TOBACCO IS AN ARTFORM

The most important part is drying the leaves. At first, this was done in bamboo kilns like the ones my great-grandparents purchased. Later, as the farm became more successful, they were upgraded to ones made from red brick.

At its peak, there were 81 kilns on the property. Tobacco leaves were hung in long rows from their wooden rafters. Beneath them, a fire was lit to create the heat needed to dry the crop. To keep up with demand, this process occurred 24 hours a day, 7 days a week.

On their bedside table, my grandparents kept an alarm clock that they used to wake them up every three hours to check the thermometers in the kilns.

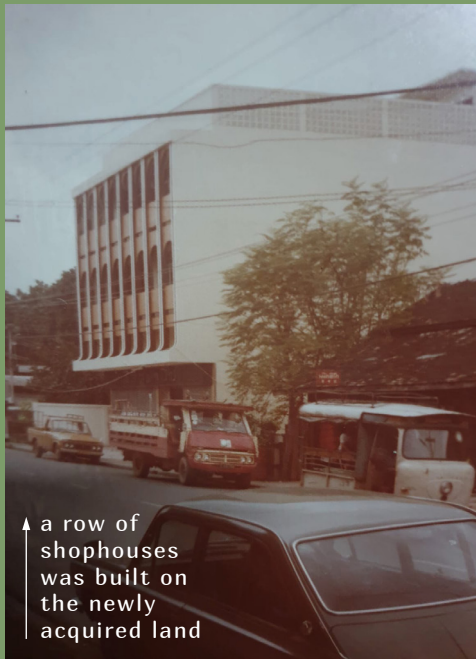
My grandmother was the true matriarch and oversaw every aspect of trading that went on at the farm. From loading and unloading to weighing and drying, she was — like a true boss lady — at the center of it all. She even tricked me into helping, paying me to pick up loose leaves as I chased behind the farmers carrying tobacco.

My grandfather was in charge of marketing, using his natural charm to build connections with people in the city to grow the business.

Both of them always taught us to be grateful for the workers they employed on the farm. The two of them worked together as a team until my grandfather suffered serious injuries in a car accident, and my grandmother had to assume the role of sole head of the family, taking care of her husband, the children, and the tobacco business.

By the 1980s, there was a major shift in the tobacco industry. What was once a booming commodity in the Chiang Mai region began a steady decline. By 1993, it no longer made sense to rely on tobacco, and my family began to shut down the business. By 1995, most of the kilns were gone. Today, only two remain as reminders of family history.

However, when the trading sheds were taken down, a large amount of the wood was salvaged and stored in a warehouse, someday to be used for a special project.

↑ a row of shophouses was built on the newly acquired land

In 1961, while the tobacco industry was still booming, my grandparents purchased a piece of land in the city, right on the historic moat. As business owners themselves, it's no surprise that they built a row of shophouses.

Over the next half-century, many businesses cycled in and out. At one point, it was the site of my uncle's medical practice. Then a motorbike rental company. Later, a well-known nightclub. And now, it's my business — Himku Hotel.

I knew the project would be a big undertaking. Still, I was determined to create a hotel that combined sustainable building practices with modern design while honoring my family's legacy in this region.

From the beginning, it was a major renovation. Working with my partner, we gutted nearly everything except for the bones of the original structure before building it back up to what you see today.

My goal was to reuse as many materials as possible, which is why so many things come from my family's farm, not just the hardwood but also old ceramic tiles and wrought iron window covers. Even the railings of the central staircase were repurposed to create this hotel.

ย้อนไปเมื่อปีพ.ศ. 2504 ในช่วงที่อุตสาหกรรมยาสูบเฟื่องฟู คุณปู่คุณย่าได้ซื้อที่ดินเอาไว้ในตัวเมืองเชียงใหม่ ด้วยความที่ทั้งคู่เป็นคนทำมาค้าขายจึงไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาสร้างตึกแถวขึ้นมาบนที่ดินผืนนี้เอาไว้ปล่อยเช่าเพื่อสร้างรายได้สู่ครอบครัวอีกทางหนึ่ง ตึกแถวนี้ในภายหลังคุณปู่คุณย่าได้ยกให้กับลูกสาวที่รักของท่านซึ่งคือคุณอาของฉัน

เปิดเป็นไนท์คลับซึ่งเป็นรู้จักแพร่หลายในหมู่นักท่องเที่ยว และตอนนี้ตึกแถวตกทอดมาเป็นธุรกิจของฉัน - โรงแรมฮิมคุ

ฉันตระหนักดีว่างานนี้เป็นงานใหญ่ที่ท้าทาย แรกเริ่มเป็นการปรับปรุงอาคารครั้งใหญ่ ฉันตัดสินใจรื้อถอนเกือบทุกอย่าง ยกเว้นโครงสร้างหลักของอาคาร ก่อนที่จะสร้างมันกลับขึ้นมาใหม่ตามที่เห็นในทุกวันนี้ เป้าหมายของฉันคืออยากให้โรงแรมมีส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างอดีตและปัจจุบัน อยากให้คนที่มาเข้าพักสัมผัสได้ถึงความรักและความใส่ใจในทุกรายละเอียด

ในช่วงครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ตึกแถวนี้ได้เป็นที่ตั้งของธุรกิจหลากหลาย ทั้งนี้เคยเป็นทั้งคลินิกทางการแพทย์ของคุณลุงของฉัน จากนั้นก็เป็นบริษัทให้เช่ารถมอเตอร์ไซค์ ต่อมา

↑ the building after extensive renovations

↓ before (2019)

↓ after (2021)

When the trading sheds were taken down, a large amount of the hardwood was salvaged and stored in a warehouse, someday to be used for a special project

Just like my grandmother oversaw the operations of the tobacco farm, we paid attention to every detail in every room. Working with local craftsmen, we designed one-of-a-kind pieces of furniture—every single one made with the hardwood salvaged from the tobacco trading sheds

เช่นเดียวกับคุณปู่คุณย่าของฉันที่ดูแลไร่ยาสูบด้วยหัวใจและความมุ่งมั่น ฉันและคนสำคัญก็เอาใจของเรามาใส่ในทุกรายละเอียดของฮิมคุ เราทำงานร่วมกับช่างฝีมือในพื้นที่โดยวางเป้าหมายไว้ว่าเราต้องการนำวัสดุเก่าจากไร่และข้าวของที่ครอบครัวเก็บสะสมไว้น่ากลับมาใช้ให้มากที่สุด ไม้ที่ได้เก็บรักษาเอาไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เลิกจากกิจการยาสูบ จึงได้ถูกนำมาออกแบบใช้สอยเพื่อเป็นทั้งเฟอร์นิเจอร์ไม้แขวนเสื้อ กล่องทิชชู ไปจนถึงหัวเตียง กระเบื้องเซรามิกเก่า ๆ หน้าต่างเหล็กตัด แม้แต่ราวบันไดก็ถูกนำมาใช้ใหม่ เพื่อสื่อถึงคุณค่าในอดีตบอกถึงความ เป็นฮิมคุ เพื่อสร้างโรงแรมแห่งนี้ที่ฉันภูมิใจ

มากกว่าความรู้สึกโชคดี ฉันรู้สึกขอบคุณ ชอบคุณ
 คุณปู่คุณย่าที่ได้มอบอาคารนี้ที่เป็นตัวแทนความรัก
 ของท่านแก่คุณอา ชอบคุณคุณอาที่มีโอกาสและ
 ความไว้วางใจแก่ฉันรวมทั้งคนสำคัญของฉันให้ได้มาใช้
 พื้นที่แห่งนี้เพื่อสร้างฮิมคุ เวลานี้ฉันและเขากำลัง
 เรียนรู้ ทั้งการใช้ชีวิตและการทำงานที่ฮิมคุร่วมกัน
 แต่เนื่องจากเรามีกันแค่เพียงสองคน ฉันอดที่จะรู้สึก
 คิดถึงความอบอุ่นของการอยู่เป็นครอบครัวใหญ่ไม่ได้

HIMKU HOTEL ROOTED IN HISTORY

Just as my grandparents worked with family and as a team, I feel very fortunate to be given the opportunity by my beloved aunt and to have a partner who shares my vision for this hotel. This is a brand new experience for both of us, and we have learned a great deal while building Himku together.

One of the things I miss most about the tobacco farm is the sense of family. Not just those related by blood, but everyone in the community who came together to live, work, and share time. Our hope is that by staying at Himku, you feel that same sense of comfort and belonging.

สิ่งหนึ่งที่ฉันคิดถึงที่สุดเกี่ยวกับไร่ยาสูบ คือความรู้สึกถึงความ เป็นครอบครัว ครอบครัวที่มีความหมายมากกว่าผู้ที่ เกี่ยวข้องทางสายโลหิต ครอบครัวที่หมายถึงการที่ทุกคนในชุมชน มารวมตัวกันเพื่อใช้ชีวิต ทำงาน และแบ่งปันเวลาร่วมกัน ฉันตั้งใจถ่ายทอด ความรู้สึกที่ครอบครัวคนทำไร่ยาสูบได้หล่อเลี้ยงฉันนี้มายังฮิมคู ฉันหวังใจว่า เมื่อคุณมาพักที่ฮิมคู คุณจะสัมผัสถึงความผ่อนคลาย สบาย อบอุ่น ปลอดภัย และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับเราในช่วงเวลาที่คุณอยู่ที่นี่

ยินดีต้อนรับค่ะ :)

↑ Pang & Bas
: owners

SUN = ABUNDANCE
พระอาทิตย์ ความอุดมสมบูรณ์

ANCIENT LANNA LETTERS
อักษรอาณาจักรล้านนา

RICE FIELD = WEALTH
นาข้าว ความมั่งคั่ง

FLOWER = BEAUTY, VIRTUE
ดอกไม้ ความงาม ความดี

RICKSHAW WHEEL = UNITY
ล้อเกวียน ความเป็นหนึ่งเดียว

HIMKU IN MODERN THAI SCRIPT
ชื่อย่อโรงแรมฮิมคู

MEANINGS BEHIND THE SYMBOLS

When you stay in our hotel, you will notice the many symbols we use throughout the property. Each one has a specific and very special meaning. Back in the day when northern Thailand was known as the Lanna Kingdom, these symbols were used in coins, earthenware, gold, jewellery and all sorts of valuable objects. Legend has it that each symbol had the power to grant the owner whatever it was the object signified, be it wealth, beauty, unity or something else...

เมื่อเข้าพักในโรงแรมฮิมคูคุณอาจจะเห็นสัญลักษณ์โบราณที่เราใช้สำหรับการ ตกแต่งอาคาร แท้จริงแล้วสัญลักษณ์เหล่านี้แต่ละตัวมีความหมายเป็นของ ตัวเอง ย้อนกลับไปเมื่อศตวรรษที่สิบสามก่อนมีเมืองเชียงใหม่ แผ่นดินนี้เป็น อาณาจักรล้านนามาก่อน อาณาจักรล้านนามีภาษาและวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ตราสัญลักษณ์เหล่านี้ถูกใช้ประกับลงบนสิ่งมีค่าต่างๆ เช่นเงินพดด้วง ทองคำ เครื่องประดับ ภาชนะ สิ่งมีค่าของชนชั้นสูงเพื่อเป็นความหมายที่ดี ทำให้ผู้ถือครอง พบเจอแต่ความดี ความมั่งคั่งในชีวิต

himku

himkuhotel.com
+66 (0)52 005 400
info@himkuhotel.com